

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra MESSIAS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680122816144/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

selig i Tanker om noget, og lettede saa paa Filtappen op imod den tomme Talerstol, hvor Søborg havde staaet.

Musikkorpsen faldt ind, og der gik en Knitren og Raslen af Papir gennem Forsamlingen. Sangene kom frem.

— Det bliver Eriksens! sagde Klein.

Enkelte Stemmer ude i Mylret brummede med. Men først, da Melodien var spiller til Ende og Musiken atter tog fat, fik Stemmerne Tag i Sangen og bar dens Ord ud i Luften, bredte dem over Pladsen og op langs Slotsbakkens Græsskrænt.

Klein og Fog og Jansen sang ikke; de stod og stirrede i Teksten og fik af og til Øjnene over mod Tribunen, hvor Eriksens hvide Hue kom frem mellem et Par høje, sorte Hætte.

Saltskarp hænger over Landet
Havets klamme Dis,
dækker, at der staar i Sandet
Vrag i hundredvis,
Vrag af stærke, stolte Drømme,
Vrag af Tankers Trods,
døbt paa de store Strømme,
strandede hos os!

Taagedunst og Mosedampe
holder os i Svøb,
gemmer for os Verdens Kampe,
skjuler Tidens Løb;
ingen Braadsø slog os vaagen
paa en stormfrisk Dag. —
skal vi ligge da i Tasgen
til vi selv er Vrag!

Der er tusind Krav at løfte,
tusind Maal at naa,
tusind nye Ting at drøfte,
tusind Slag at slaa!

Vi vil grave os af Disen,
se bag Taagens Graa
op til Daab i Morgenbrisen
Arbejdshære staa!

Hære, som kan løfte Tiden
gennem Taagen frem!
rvinge den igennem Striden,
rydde den et Hjem!
Folk med fremtidsstærke Tanker!
nye Viljers Staal,
som kan hugge gennem Skranker
Vej til nye Maal!

— Hja — hvorfor ikke? sagde Klein og stak Sangen i Lommen.

— Eriksen leve! brølede et Par Stemmer, og der fulgte enkelte Hurraer. Klein viftede med Hatten og smilede opmuntrende over imod Tribunen.

— Nu gaar jeg! sagde Jansen.

— Hjem?

— Nej udenfor.

— Vi maa ha' Fingre i Eriksen! mente Fog.

Jansen var allerede i Færd med at trænge sig en Sti mellem Folk; de to andre fulgte ham i Hælene; bag dem lukkede Mylres sig igen.

Saa brød nye Hurraer løs trindt omkring dem.

— Hvem er det? spurgte Klein.

Fog drejede Hovedet og saa tilbage.

— Kender ham ikke.

Klein kom op paa Tærne og fik Hovedet vendt.

— Naa ikke andre!

Saa blev der stille rundt om, og de hørte en Røst tale langt bag dem; de enkelte Ord kunde de ikke fange.